

1

ȚELUL FINAL AL UNIVERSULUI: ADUNAREA

Dumnezeu este Domnul istoriei

Puțini istorici laici au idee despre semnificația și scopul istoriei. Ei pot fi în stare să înregistreze și să sistematizeze personajele și evenimentele care alcătuiesc așa numitul material brut, dar puțin sau de loc au habar despre interpretarea sau semnificația acestora. Acesta este un fapt recunoscut chiar de unii istorici renumiți. De exemplu, G.N. Clark, în discursul său inaugural de la Cambridge, a spus: „Nu există nicio taină și niciun plan în istorie ce ar putea să fie descoperite”. André Maurois, biograf, critic și scriitor francez este de părere că „Universul este indiferent. Cine l-a creat? De ce suntem noi aici, pe această grămadă mică de noroi ce se învârte în spațiul infinit? N-am nici cea mai vagă idee și sunt convins că nimeni nu are...”. Alți oameni de renume, care poate nu sunt așa de sinceri, sunt însă la fel de nedumeriți în privința scopului și a motivelor ce stau în spatele evenimentelor și personajelor pe care ei le înregistrează și le analizează.

Existența – o taină de nepătruns pentru antici

Vechii greci asemănau istoria cu un cerc sau un ciclu, considerând că ea se repetă mereu, fiind deci fără o destinație anume, neurmărind niciun scop vizibil, și fără o țintă ușor de identificat. Pentru ei, existența era o taină de nepătruns.

Și aceasta este filozofia îmbrățișată și expusă de cei mai mulți istorici laici moderni. Ei nu știu ce este existența. Pentru ei, ca de altfel pentru marea masă a omenirii, istoria este doar un șir de crize fără sens, și nu are niciun scop și nicio țintă inteligentă. Ei nu cunosc motivația unei vieți inteligente sau a existenței rasei umane. Ei nu știu de unde am venit și încotro mergem. Orice faptură este o mare și neînțeleasă enigmă. Filozofia lor asupra istoriei este o filozofie a ignoranței, a frustrării și a disperării.

Universul – fără scop în viziunea modernilor

În epoca modernă, această filozofie a devenit cunoscută printr-un francez numit Jean Paul Sartre care susținea că fiecare om se află într-un compartiment impenetrabil, izolat ca individ, într-un Univers fără scop. Întrucât nu putem ști cine suntem, de unde venim și unde mergem; întrucât nu înțelegem trecutul și nu avem nicio speranță cu privire la viitor, atunci tot ceea ce contează este vibrantul moment prezent. Numai ceea ce realizăm în prezentul imediat este semnificativ și important. Țintele îndepărtate nu au nicio valoare. Prin urmare, a sacrifica prezentul de dragul viitorului este un lucru stupid și fără sens. Din această filozofie a ieșit „generația prezentului”, generația care nu poate aștepta. Plăcerea momentului este singura țintă rațională a existenței. „Faceți drum liber dansului, nu îngrădiți bucuria”. „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri” (1 Corinteni 15:32).

O generație de tineri îmbătați cu această filozofie existențială a libertinajului, superficialității și disperării a răbufnit în mod firesc în violență revoluționară, incendieri premeditate și jaf, răspândind moarte și distrugere în orașe și în centrele studențești, nu numai într-o țară, ci pretutindeni

în lume. Aproape peste noapte, societatea a erupt în anarhie și crimă, dezmaț și omoruri, și în nebunia consumului de droguri. Acesta a fost rezultatul filozofiei ignoranței cu privire la trecut și al lipsei de speranță cu privire la viitor¹.

Biblia – singura sursă infailibilă

Istoricul de rând nu are habar de semnificația istoriei deoarece el ignoră singura sursă infailibilă, Biblia. Pentru majoritatea oamenilor, inclusiv pentru istorici, centrul istoriei din orice veac sau perioadă de timp este reprezentat de entitatea politică sau statul cel mai populat, care ocupă cel mai mare teritoriu, dispune de resurse materiale uriașe și se fălește cu cea mai mare și mai invincibilă putere armată. Pentru cei mai mulți dintre noi, esența istoriei constă în rolul jucat de marile imperii ale trecutului, inclusiv de figurile dominante din punct de vedere politic, militar, și financiar ale căror nume s-au asociat acestor imperii. Astfel, oameni ca Faraonii, Nebucadnețar, Alexandru cel Mare, Cezar, Carol cel Mare sau Napoleon par a fi adevărații făuritori ai istoriei. Acești întemeietori de imperii și urmașii lor s-au considerat a fi arhitecții sorții și modelatorii destinului. Ei credeau că sunt forța centrală a istoriei și motorul principal al evenimentelor ei.

Calvarul – adevăratul centru al istoriei

Dar lumea în general și istoricii în particular sunt foarte departe de adevăr. Există doar o singură filozofie adevărată a istoriei, și aceasta este filozofia biblică².

Centrul istoriei nu este dat de marile imperii, precum Egiptul, Babilonul, Grecia sau Roma, nici de corespondentele

lor moderne, precum Rusia, China sau Statele Unite ale Americii, sau de oricare altul ce ar mai putea să apară încă. Pentru a stabili locul unde se află centrul istoriei trebuie să facem un ocol peste toate aceste mari imperii și peste numele strălucitoare legate de ele și să ne croim calea înspre o țară mică numită centrul pământului, centrul geografic al lumii. Și în acea țară mică se află un deal mic numit Calvar, unde, acum două mii de ani, un Om numit Isus a fost dus la moarte. Autorul acestor rânduri îndrăznește să afirme că acel deal mic din acea țară mică este centrul întregii istorii, nu doar al acestei lumi, ci al tuturor galaxiilor de nenumărat și al universurilor răspândite în spațiu din veșnicie în veșnicie.

Adunarea – obiectul și ținta centrală ale istoriei

Acest Om atârând pe crucea însângerată, țintă a batjocurilor și ocărilor trecătorilor, a fost „înainte de toate lucrurile” (Coloseni 1:17), adică, înaintea istoriei chiar. El este punctul de pornire al istoriei, căci „toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). Iar istoria, care a început în El, a fost și este modelată și controlată de El. „El pune ordine în Univers, prin marea putere a poruncii Sale” (Evrei 1: 3, NTÎT). Și a fost și este modelată și dirijată de El cu un singur și foarte precis scop. Acel scop și plan anume este întotdeauna factorul central și coordonator al istoriei, indiferent cât de largă ar fi raza ei de acțiune.

Fiecare eveniment din istorie contribuie la realizarea acelui scop. Nimic, oricât de ne semnificativ, nu este exclus. Universul, inclusiv această planetă, a fost creat cu un singur scop: să ofere un loc adecvat de locuit pentru rasa umană³. Rasa umană a fost creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu cu un singur scop: să fie o tovarășă veșnică pentru Fiul. După cădere

și promisiunea răscumpărării prin Mesia care urma să vină, rasa mesianică s-a născut și a fost crescută pentru a-L aduce pe Mesia. Iar Mesia a venit cu un scop, doar unul singur: să dea naștere Adunării Lui, și astfel să Își obțină Mireasa. Așadar Adunarea – trupul omenirii răscumpărate alcătuit din cei chemați în afară – se dovedește a fi obiectul central, ținta, nu doar a istoriei pământești, ci a tot ceea ce Dumnezeu a făcut pe toate țărâmurile, din întreaga veșnicie.

Dacă acest lucru este adevărat, atunci toată istoria este sacră. Nu există istorie laică. Așadar, istoria este pur și simplu „povestea Lui”*. Întregul Univers, în totalitatea lui, cooperează cu Dumnezeu pentru împlinirea planului Său de a-Și alege și educa Adunarea ca Tovarășă a Lui veșnică. Întregul Univers este rânduit pentru acest scop, căci toate lucrurile aparțin Adunării și sunt pentru folosul ei (1 Corinteni 3:21-23). Ca *Domn al istoriei*, Dumnezeu dirijează toate evenimentele ei, nu doar cele de pe pământ, ci de pe toate țărâmurile, ca acestea să slujească scopului Său de a duce la maturitate și apoi pe tron, împreună cu Fiul Său, nu pe îngeri sau arhangheli, ci Adunarea, Mireasa Lui aleasă⁴. Acesta a fost adevărul slăvit ce i-a fost descoperit lui Pavel atunci când a scris: „... știm că toate lucrurile (întregul cosmos) lucrează împreună (cooperează) spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu (Adunarea), și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său (Mireasa)” (Romani 8:28).

Romanță în inima Universului

Din cele spuse până acum rezultă că în inima Universului se află o romanță și că aceasta este cheia întregii existențe. Din

* În limba engleză este un joc de cuvinte: history – His story, *Nota traducătorului*.

veșnicie Dumnezeu a hotărât ca odată, în viitor, Fiul Său să aibă o Tovarășă veșnică, descrisă de Ioan ca „mireasa, soția Mielului” (Apocalipsa 21:19). Ioan a arătat de asemenea că, potrivit planului veșnic al lui Dumnezeu, această Tovarășă veșnică urmează să împartă tronul cu Mirele, după Cina de la Nunta Mielului (Apocalipsa 3:21). Vedem aici scopul final, țelul culminant al istoriei.

Potrivit cu Romani 8:28, acesta este obiectivul suprem, singurul, unicul motiv al tuturor acțiunilor creatoare ale lui Dumnezeu. Acest pasaj ne arată clar că tot ceea ce Dumnezeu a făcut de la început a fost concentrat asupra Adunării. Acest fapt, numai acesta, ne dezvăluie pe deplin taina istoriei, făcând-o ușor de înțeles⁵. Nu ne putem aștepta ca istoricii laici să o înțeleagă. Dar dacă înțelegerea noastră cu privire la Romani 8:28 este corectă, atunci pentru Adunare „se topesc și își pierd strălucirea soarele și luna”; pentru ea fixează cerurile galaxii înstelate; pentru ea se rotesc universuri izolate în spațiu; pentru ea cad și se ridică împărății pământești (Psalmul 75:6-7 și Psalmul 105).

Așadar, nu datorită propriei lor importanțe au fost ridicați Faraon, Nebucadnețar, Darius, Sanherib și alții. Aceasta este ideea centrală din Isaia 10:5-14. Acești împărați au dobândit importanță numai datorită legăturii lor cu planul lui Dumnezeu cu privire la poporul mesianic prin care urma să vină Mesia. Într-o zi vom înțelege că nu doar aceste cazuri înregistrate în Biblie, ci toate evenimentele din întreaga veșnicie au fost rânduite și direcționate înspre un singur scop – câștigarea și pregătirea finală a Miresei.

Henry Halley, în al său *Îndreptar Biblic*, a arătat că „... Vechiul Testament este istoria unui popor. Noul Testament este istoria unui OM. Poporul a fost format și pregătit de Dumnezeu pentru a-L aduce pe acest OM în lume”.

Dar cu ce scop a venit acest OM? El a venit să moară – să moară și să învie (Ioan 12:27). Și care a fost scopul acestui fapt?

Răspunsul convențional este că El a murit și a înviat pentru a răscumpăra lumea.

O acceptare limitată a unei ispășiri nelimitate

Poate veți fi surprinși când spun că, după părerea mea, acest răspuns este prea simplist, că el nu cuprinde toți factorii implicați. Este adevărat că moartea și învierea Sa au asigurat răscumpărarea *întregii* omeniri. Nici un suflet al rasei adamice nu a fost exclus. „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale *întregii* lumi” (1 Ioan 2:2). Toți care s-au născut sau se vor naște încă, începând din zorii istoriei omenesti până în zorii veacurilor veșnice, sunt incluși în dragostea atotcuprinzătoare, răscumpărătoare a lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu a știut de la bun început că numai o rămășiță aleasă va accepta acest dar universal. Acest lucru este arătat limpede de Însuși Isus în Matei 7:13-14: „... largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și *puțini* sunt cei ce o află”.

Dacă Dumnezeu a știut din veșnicie că rezultatul net al întregii Lui activități creatoare, inclusiv al planului de răscumpărare, va fi doar această, comparativ vorbind, minoritate, atunci putem deduce că acest mic grup a fost obiectul tuturor planurilor de început, al scopurilor și acțiunilor creatoare ale lui Dumnezeu. *Rezultă deci că Universul a fost creat pentru acest grup mic.* Pentru cei ce aparțin acestui mic grup au luat ființă locuitorii spațiului extraterestru, lumea nevăzută (Evrei 1:14). Pentru ei s-a creat pământul și lumea. Pentru ei s-a născut rasa adamică. Pentru a-i avea, Dumnezeu Însuși a intrat în fluxul istoriei prin Întrupare. Iar acest mic grup este numit Adunarea, Mireasa, Soția Mielului (Matei 16:18, Apocalipsa 21:9).

Mireasa – produsul final al veacurilor

Aceste considerații sunt susținute de ceea ce s-ar putea numi „argumentul rezidual”⁷. Dacă cineva vrea să cunoască semnificația și scopul istoriei, trebuie să privească la sfârșit, la rezultatul final, la produsul net. Întrucât profeția este istoria scrisă anticipat, avem capitolul final al istoriei în cartea Apocalipsei. Când ajungem la paginile de încheiere, ce apare ca produs final al veacurilor? *Tovarășa veșnică a Omului-Dumnezeu*. Rezultatul și ținta ultimă a evenimentelor din veșnicie în veșnicie, produsul final al tuturor veacurilor este Mireasa fără pată a lui Cristos, unită cu El la Cina de la Nunta Mielului și stând împreună cu Mirele ei ceresc pe tronul Universului – domnind și cârmuind împreună cu El peste o Împărăție extinsă. El a intrat în fluxul istoriei cu acest singur scop, să-și revendice Aleasa (Apocalipsa 19:6, 9; 21:7, 9, 10).

Așadar, Adunarea, și numai Adunarea, este cheia și explicația istoriei. Adunarea, spălată în sânge și fără pată, este centrul, rațiunea și ținta întregii lucrări creatoare a lui Dumnezeu. Prin urmare, istoria este doar o slujitoare a Adunării, iar națiunile lumii sunt doar niște marionete mânuite de Dumnezeu pentru planurile Adunării Sale (Fapte 17:26). *Creația nu are alt scop. Istoria nu are altă țintă*. Dinainte de întemeierea lumii și până în zorii veacurilor veșnice, Dumnezeu lucrează având în vedere un mare eveniment, un țel suprem – căsătoria glorioasă a Fiului Său, Cina de la Nunta Mielului.

Căsătoria cerească și începutul lucrării veșnice a lui Dumnezeu

Ca și în cazul lui Adam, Dumnezeu a văzut că nu este bine ca Fiul Său să fie singur. De la bun început, planul și scopul

lui Dumnezeu au fost ca, din coasta străpunsă a Fiului Său, să iasă o Tovarășă veșnică, menită a sta alături de El pe tronul Universului, ca un partener bona fide, un egal din punct de vedere juridic⁸, care să fie părtașă puterii și autorității Lui suverane asupra Împărăției Lui veșnice. „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția” (Luca 12:32). „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 3:21).

A da cuiva Împărăția este mai mult decât a-l face pe acel cineva părtaș Împărăției. Aceasta este doar o etapă. A da cuiva Împărăția înseamnă a face împărat pe acea persoană, a o investi cu autoritate asupra Împărăției. Că acesta este planul slăvit al lui Dumnezeu pentru Adunare ne este confirmat de Pavel în 1 Corinteni 6:2-3: „Nu știți că sfinții vor judeca lumea?... Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?” Aceasta este o *garanție* a ceea ce Isus a vrut să spună prin cuvintele: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17:22).

Aceste prerogative regale și stăpânire nu sunt un lucru sec, gol, simbolic sau emblematic. Nu sunt un rod al imaginației. Adunarea, Mireasa, Tovarășă veșnică va sta *împreună cu El* pe tronul Lui. Dacă tronul Lui este real, atunci nici al ei nu este o fantezie. Nici un co-moștenitor nu poate face nimic de unul singur (Romani 8:17).

Se poate să nu știm de ce Tatăl a găsit plăcere în a-și da Împărăția micii turme. Se poate să nu știm de ce Cristos a hotărât să-și împartă tronul și slava cu cei răscumparați. Noi știm doar că El a *hotărât* să facă așa și că aceasta este plăcerea Lui.

Prin urmare, din veșnicie, tot ce precede Cinei de la Nunta Mielului este ceva preliminar și pregătitor. Numai după aceea va începe să se desfășoare programul lui Dumnezeu pentru veacurile veșnice. Dumnezeu nu va fi gata, să zicem așa, de a

intra în acțiunea Lui finală și supremă pentru veacuri până ce Mireasa nu va fi pe tron cu Iubitul și Domnul ei divin. Până atunci, întregul Univers, sub dirijarea și controlul Fiului, este mânuit de Dumnezeu cu un singur scop – *de a pregăti Mireasa*. Într-adevăr, Dumnezeu este Domnul istoriei.

NOTE

1. Această filozofie a ignoranței cu privire la trecut și a lipsei de speranță cu privire la viitor este preluată și accentuată de către unii biologi și psihologi moderni. În cartea sa *Șansă și necesitate*, Jacques Monod, biolog francez, susține că existența omului se datorează coliziunii întâmplătoare dintre particule minuscule de acid nucleic și proteine în vasta „supă prebiotică”. Potrivit citatului doctorului Francis Schaeffer din revista *Newsweek* în articolul *Înapoi la libertate și demnitate*, Monod susține că „viața în întregime rezultă din interacțiunea dintre întâmplarea pură și necesitate”. Monod conchide că omul este singur (când e vorba de ființă superioară) în imensitatea insensibilă a Universului, din care el a luat naștere din întâmplare. Destinul lui nu este trasat nicăieri, după cum nu este trasată nici responsabilitatea lui. Monod este convins că „omul este produsul impersonalului, plus timp, plus întâmplare”.

Dacă așa stau lucrurile, atunci omul este la fel de impersonal și lipsit de valoare ca orice altă parte din Univers. Prin urmare, nu există nicio distincție morală între tăierea unui pom și distrugerea unei ființe omenești. Dacă ființa omenească nu se deosebește în esență de un copac, atunci nici viitorul ei nu are vreo semnificație. Existența omului este la fel de lipsită de importanță ca și existența copacului; astfel, valoarea omului este redusă la zero. Rezultatul final este inutilitate și disperare. Potrivit doctorului Schaeffer, aceasta este ceea ce a declanșat revolta studentească de la Berkeley, și, am putea

adăuga, din multe alte centre studențești din țara noastră și din întreaga lume. Când omul Îl distruge pe Dumnezeu, se distruge pe sine însuși. *Ateismul este autodistrugător.*

2. Acest punct de vedere este bine exprimat de Erich Sauer: „Fiind Creatorul cursului istoriei și Cărmuitorul cerului și pământului, Dumnezeu dirijează desfășurarea tuturor lucrurilor din Univers. Prin urmare, ca Domn al istoriei, El, și numai El poate să explice istoria... Biblia, așadar, este „Cartea omenirii” – cheia evenimentelor din lume. Întreaga înțelegere cu privire la chestiunile omenești depinde de atitudinea față de această Carte” (*Din veșnicie înspre veșnicie*, pag. 97). „Toată istoria este de neînțeles fără Cristos” (Ernest Renan).
3. Toți autorii de orientare moderată sunt de acord că scrierile biblice referitoare la creație accentuează faptul că omul este ținta și cununa procesului de creație. Chiar Nietzsche a spus: „Omul este rațiunea de a fi a lumii” (Erich Sauer în *Împăratul pământului*, pag. 49). În legătură cu expunerea din Genesa privitoare la creație, Leonard Verduin spune: „Apare evident faptul că, de la bun început, scopul divin a fost de a ajunge la apogeu în om. Tot ce se petrece înainte este anticipativ, pregătitor pentru cel care va deține stăpânirea, cunoscut sub numele de om. Omul este prezentat drept cununa și cheia boltii întregii lucrări creatoare a Celui Atotputernic; omul este ținta înspre care s-a îndreptat întreaga activitate. Cu adevărat, Biblia nu vorbește depreciativ la adresa omului” (*Cu ceva mai puțin decât Dumnezeu*, pag.9).
4. Watchman Nee arată că Adunarea este acum trupul lui Cristos, dar ea va fi Mireasa Lui după Cina de la Nunta Mielului (*Adunarea slăvită*, capitolul 3, pag. 46, ediția 1968).

5. Teza formulată aici a fost contestată cu argumentul că „se zidește prea mult pe un verset scos din context”.

Autorul recunoaște validitatea acestei critici, întrucât cuvântul tradus cu „toate lucrurile” din Romani 8:28 nu este cuvântul folosit pentru cosmos în altă parte.

Afirmația că, dacă *unele* evenimente lucrează pentru binele Adunării, atunci *totul din întregul Univers* trebuie să lucreze de asemenea înspre acel scop este un corolar necesar și incontestabil al doctrinei monoteiste.

Dacă este doar un singur Dumnezeu și El este suprem, atunci toate planurile și acțiunile Sale sunt coordonate și îndreptate înspre unul și același scop. Numai dacă ar exista o putere rivală sau o autoritate împărțită, ar putea fi tendințe sau planuri opuse. Aceasta ar da naștere la haos. Prin urmare, dacă există un singur Dumnezeu suprem în Univers, atunci Universul este un cosmos. Dacă Universul este un cosmos, un întreg armonios și ordonat, atunci toate împrejurările și evenimentele din cosmos lucrează înspre unul și același scop.

Că Universul este un cosmos, sub controlul unei singure autorități supreme, ni se spune în unele pasaje precum cel din Psalmul 103:19: „Domnul și-a așezat scaunul de domnie în ceruri, și domnia Lui stăpânește peste tot”. Acest adevăr este tema regăsită în mulți psalmi și în scrierile prorocilor, și străbate întreaga Scriptură, de la Genesa la Apocalipsa. Aceasta înseamnă că tot Universul este un întreg ordonat, o unitate armonioasă, un cosmos.

Într-un asemenea Univers aflat sub controlul unei autorități centrale absolute, dacă unul sau o serie de evenimente lucrează pentru binele Adunării, atunci toate evenimentele servesc aceluiași scop.

Un exemplu clar despre cosmosul care cooperează la împlinirea scopului mesianic al lui Dumnezeu, și, prin

urmare, la împlinirea scopului Său cu privire la Adunare, îl găsim la Judecători 5:20: „Din ceruri se luptau, de pe cărările lor stelele se luptau împotriva lui Sisera”. Multe alte pasaje ilustrează acest punct de vedere.

Așadar, „toate lucrurile” de la Romani 8:28 includ nu doar anumite întâmplări izolate, ci suma totală a tot ceea ce cuprinde Universul.

6. Autorul crede că numărul celor răscumpărați este incomensurabil (Apocalipsa 7:9). Termenii de „grup mic” sau „o minoritate neînsemnată” sunt utilizați în comparație cu aceia care se folosesc, sau se vor folosi, de libertatea de alegere în ziua mântuirii. Dacă milioane neștiute care au murit sau vor muri în copilărie sau chiar înainte de naștere sunt incluse în rândul celor răscumpărați, așa cum credem că se va întâmpla, atunci este adevărat ceea ce s-a spus, și anume că „la urmă, cei pierduți vor fi, față de cei mântuiți, în aceeași proporție în care deținuții unei închisori sunt față de masa mare a societății”.
7. Industria automobilului ne oferă o ilustrare relevantă a ceea ce se numește „argumentul rezidual”. Automobilul a fost odată doar un gând, o idee, un vis în mintea unui om. Dar acea idee a dat naștere unei mari întreprinderi. Pentru fabricarea automobilelor, s-au ridicat, la prețuri astronomice, complexe uriașe de clădiri, acoperind mii de hectare de pământ. Aceste uzine au fost umplute cu mașini, unelte și echipament sofisticat, în care s-au investit cantități enorme de capital. Procesul productiv necesită nenumărate materii prime, materiale de diverse feluri, aduse din întreaga lume, în cantități ce depășesc imaginația omenească. Aceste complexe industriale dispun de milioane de angajați, bărbați și femei, de la ingineri la operatori pe liniile de asamblare. Și

toate acestea cu un singur scop: obținerea micului automobil. Când primul vehicul iese de pe linia de asamblare, scopul acestui vast conglomerat de întreprinderi devine foarte clar. Tot ceea ce s-a petrecut înainte, incluzând cheltuielile enorme, prelucrarea materiei prime, cu uriașele cantități de reziduuri aferente, totul, începând de la masa proiectantului până la ultimul șurub, își găsește explicația într-un singur lucru: existența automobilului. Acel mic vehicul este cheia care deschide taina a tot ce s-a petrecut înainte.

8. Juridic – „permis, impus sau stabilit prin hotărâre judecătorească” (*Webster’s New World Dictionary*). Egalitatea avută în vedere aici este o egalitate delegată. Deși este o egalitate delegată, *ea este tot atât de recunoscută și respectată ca și cum ar fi originală*. Această egalitate delegată este sugerată prin expresia „co-moștenitor” (Romani 8:17). Potrivit legii, co-moștenitorul nu poate face nimic de unul singur, nimic fără celălalt.